اعلان

ګرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نيټ د دي کتاب سره ډيره خواري کړې ده او په ډير عاجزانه طور ئي تاسو ته دَ مطالعې په غرض ډالۍ کوی د دي کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول يا زمونږ نسبت تري لري کول نه صرف دا چې اخلاقی جرم دے بلکې ډير سخت منع دی

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

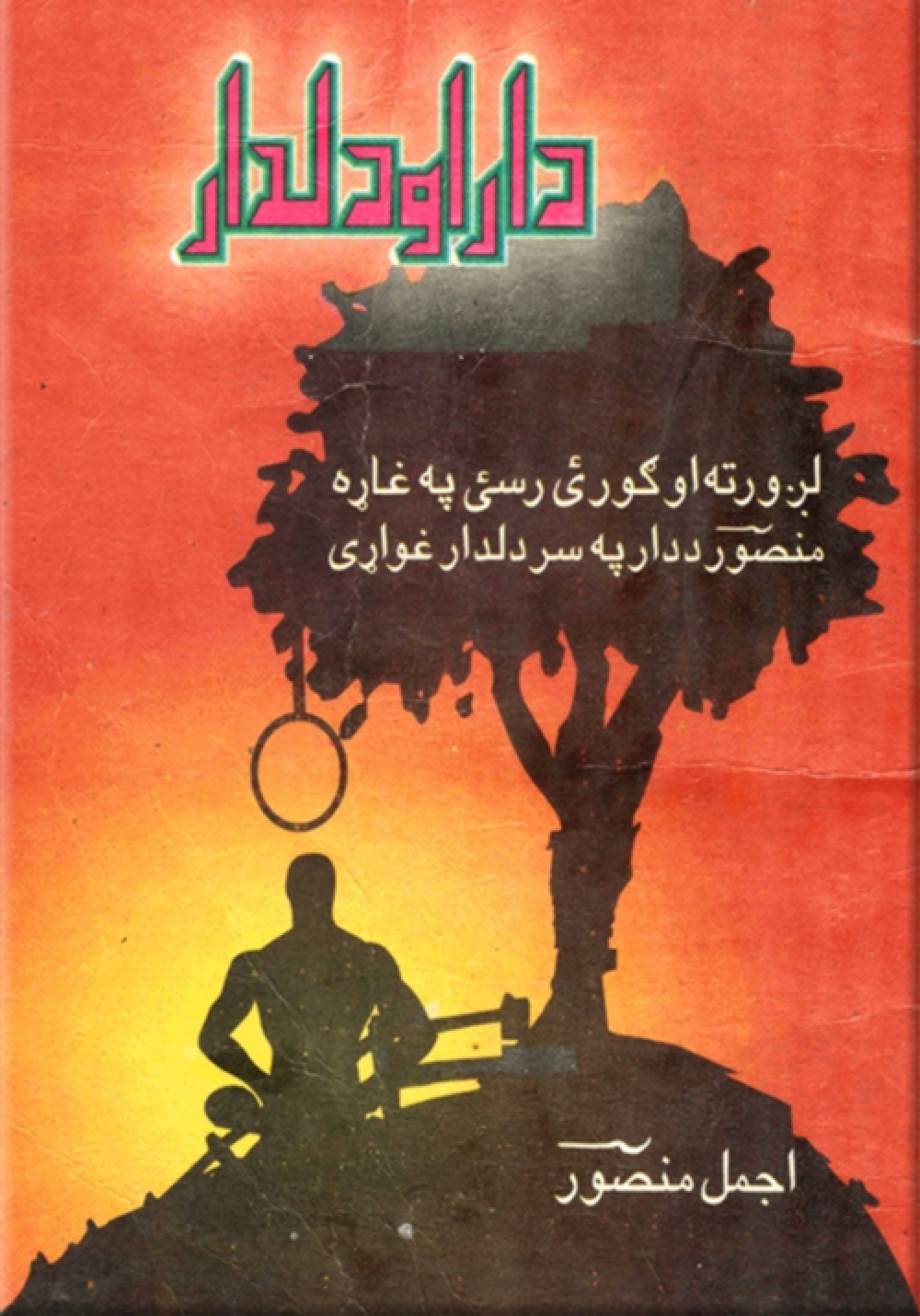

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

د کتاب نوم ———— دار او دلدار

د لیکوال نوم ———— اجمل منصور

کتابت ———— محمد رسول پښتو اکیډمي

سرپانه ———— ذوالفقار علي بهټو (پرنسپل) د کو سهره

شمیر ———— پنځه سوه

د چاپ کال ———— نولس سوه اته نوي

قیمت ———— ۳۰، روپۍ

خورونکي

کالج بک ډپو تو ډي (صوابۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

لیاقت تصور، صادق حسین صادق، امان الله راهي، شعیب ساکن، جهان زیب سهیل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس هوتي، مامون رشید رشید، پروفیسر عارف ختک او ابن یار یوسفزے.

دا هغه ښاغلي دي چې زه ئې دې کتاب چاپ کولو ته راوپارولم زما حوصله ئې بوره دوه کړه.

عطاء الرحمٰن زهیر - ابن یار یوسفزے

ذوالفقار علی دوسهره او سید افضال شاه (سادات گرافکس لاہور) چې زما د دې کتاب سرپاڼه ئې هم جوړه کړې ده دې ښاغلو ماسره په دې کتاب کښې هم قم مرسته کړې ده.

ګران مشر نورالبشر نوید او ښاغلي همیش خلیل دي دواړو زما په دې کتاب څو کښې لیکلي دي. زه د دې پوره ته ذکر شوو ملګرو او مشرانو سره د

سید قیوم. افتخار احمد (کالج بک ډپو توپي)

د ټولو غړو هم ډېره، ډېره مننه کوم چې زما حوصلې ئې اوچتې کړې.

اجمل منصور

شهیدان (توپه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور۔ دار او دلدار

د پښتو شاعرۍ کښې بعضې زاړه اصطلاحات د نوؤ حالاتو او واقعاتو په حواله دومره په تکرار سره بیانیږي چې هر څوک د غه اصطلاحات یا واقعیات زاړه دي خو د نوي دور شاعرۍ په داسې انداز بیان بیان کړي چې لوستونکي له خوند ورکړي ۔ په دغه کښې منصور او دار په پښتو شاعرۍ کښې د حالاتو د قدغنونو د نفي کولو له پاره په شدت سره بیانیږي ۔

زموږ د نوي دور یو ماشوم شاعر اجمل منصور خو په مجموعي توګه د خپلې شاعرۍ علامت هم دار او دلدار ګرځولے دے۔ او د غني خان د خپلې دې خطاب سره ئې ښې انصاف کړے دے۔ اجمل له د منصور خطاب غني خان ورکړے دے۔ لکه چې هغه ورته ښې د خپل دې شعر په آئینه کښې کتلې دي۔

منصوره څه خو په دار او ختې
چې د آشنا راز دې څرګند له یو ړه

اجمل منصور په پښتو شاعرۍ کښې د دار او دلدار استعمال د علامت په طور کړے دے او هغه ټوله شاعري مجموعي طور په دغه خیال رنګینه ده ۔ زه ځاني طور د اجمل منصور د لږ عمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعرۍ په حقله دا په دعوه سره وایم چې دا ماشوم د حالاتو جبر د وخت نه وړاندې ذهني او شعوري طور بالغ کړے دے چې هغه په دا سې ماشوم ژوند کښې دومره ژور فکر لري - حالانکې دا جمل منصور د عمر هلکان فقط د کرکټ یا نورو لوبو شوق لري خو دا شاغلے د پښتو او پښتون وظیفه کوي یو وېښ احساس رسا نظر او پښتون شعور لري - زه د ده شاعرۍ ته الهام وایم ځکه چې په دا سې عمر کښې دا سې آمد ته نور څه و بلے شي ؟ زه د روایت مطابق د هغهٔ شاعرۍ ته دعا نهٔ کوم د هغهٔ ژوند ته دُعا کویم چې خدائے دله ژوند ورکړي نو ده بر څهٔ به رو ئیکي -

نورالبشر نوید

افغان کالونۍ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ذوالجلال"

قبلو نکے د هر سوال دے ذوالجلال
بل څوک نهٔ دي ذوالجلال دے ذوالجلال

نهٔ د چا نه دے پېدا نهٔ ترې پېدا دي
نهٔ بدلېږي په یو حال دے ذوالجلال

نهٔ په چا باندې ئې کار نهٔ ئې غرض شته
نهٔ سجدو ته مو لېوال دے ذوالجلال

هغه خلق په ژوندوني جنتیان دي
چې د چا نه هم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور د دار په سر به دا اواز وي
سیال ئې نشته دے بې سیال دے ذوالجلال

ماښام مال

نیل چوپال

۹۲-۳-۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د نوي کال سحره"

په پښتونګښې به غیرت، مینه او توان راولې
د رقیب ښېلو په محلت کښې به خزان راولې

په ژبه ګونګ دې شمه بل کۀ د رنه سوال اوکړمه
د نوي کال سحره ماله به جانان راولې

۳۱-۱۲-۹۲

ما ځیګر مال

ځېل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د مینې په محفل کښې چې داخل شوم
ایله اوس په انسانانو کښې شامل شوم

دا چې مخې اول ماته په ولاړه ووُ
نن یې زهٔ در کښې ولاړیمه سائل شوم

ستا د مینې نه به زهٔ څنګه لاس واخلم
ستا وفا وه چې د نیا سره واصل شوم

اوس د جانانه کیله اوکړمه جانانه
زهٔ د خپل ارمان په خپله چې قاتل شوم

د منصوٓر په یارانې دې یقین اوشو
د دین په وخت دې جانه را نازل شوم

۹۲ - ۱ - ۳
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهره که په غم باندې غمجن زماجانان دے
والله چې بې وفا او دروغژن زماجانان دے

پرون مسکے مسکے وو د رقیب په خوا کښې ناست وو
نن خوا، خوا ته مې کښېني جوړ کړې دمن زماجانان دے

د وخت قافلو راشئ یو تپوس در نه کوؤ مه
د ستاسو څېمنتوب دے که څېمن زماجانان دے

څېل عقل پرې تمام کړم په مطلب ئې پوهه نه شم
او ستاسو نظر په کښې لا بې فن زماجانان دے

منصوره چې ئې کله په غزل کښې نامه واخلم
په دې خبره مانه گیله من زماجانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ یار رضا شهٔ نهٔ زړهٔ صبېږي
هر یو ارمان مې دلته قتلېږي

رولیدل دړ مې په میکده کښې
چې په لسن ئې موڅونه کېږي

دا کوم انصاف دے وه ساقي جانه
څوک ورته ګوري او څوک مستېږي

په دې کښې هم لا ملګري وائي
زړګے کړه صبر چې هر څهٔ کېږي

زړګے مې روچوي غمونه زور کړي
د نجیب مرګ چې ماته یادېږي

زما په خیالي جوړ لېونے شو
منصور یو ګوټ کښې ځانله ګوډېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښکلے یار مې په نظر نهٔ راځي
دُنیا دې واخله چې دلبر نهٔ راځي

ډېر صبر اومې کړو په صبر نهٔ شوه
روژه مې تېره کړه اختر نهٔ راځي

پرون وعده يې د ماځیګر کړې وه
تیرې خورې شوې ماځیګر نهٔ راځي

ساقي وبُل داته چې دننه راشه
د مېخانې نه څوک بهر نهٔ راځي

په ذرهٔ غمګین یم بې وصاله داسې
لکه چې شپې پسې سحر نهٔ راځي

د جانان غم لیونے کړمه منصورهٔ
په ځان د دروغو مې باور نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي جنتونه به بدل په شونډو
مُلاکهٔ خُله کښېنوه يو ځل په شونډو

رشید(۱) په مچ مجروح(۲) په سترګو ليکي
هيڅا اونهٔ ليکهٔ تکل په شونډو
په تخيل کښې لېونتوب را واخلي
کله مچې را مې شي غزل په شونډو
غاصب مې څکه ګنهګار سولي
مانه دے پاتې شيش محل په شونډو
پرون ئې ماته وسپل څښل ګناه ده
نن ئې شراب څښله بهېدل په شونډو
غوني زيګ شي په ما اوريږم
اجمل چې خُله بدم د اجمل په شونډو

۱- مامون رشيد رشيد ۲- مشتاق مجروح يوسفزے

د منت د ساقي جام دے
ميخانې ته مې سلام دے

موږ د ژوند په ژړنده دل يو
کهٔ کور کړان دے خو ناکام دے
داچې يو سل پسې ژاړو
دا پښتو ده دا اسلام دے
په ممبر باندې چې ناست دے
هم ساقي دے هم امام دے
داچې لاس کښې ئې جام دې
بوډا شوے جوړ خيام دے
اريانه چوک کښې زوړند دے
په منصور هاغه الزام دے

يار مقطې نه مخکښې ووې
د پاګل منصور کلام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلي په لمسون کښې مې خيالات خواره واره شول
رول که لر شان کړ وو نخوا وس زيات خواره واره شول

جانانه ستا دولت، زما غربت او د عشق په لار کښې
شي ګرانه به که د غه تضادات خواره واره شول
وطنه وايه څنګ به مې له تانه زړګے ښه شي
ملګري چې مې تلل په امارات خواره واره شول
ماوې يار ته به يو، يو سوال کوم چې سبا شي
بيګا چې په ما زغو کښې مې سوالات خواره واره شول
ما بڼ مې اباسين ته په سکو کښې دا سې ووې
تنها شوم چې تلل ښکلي په سوات خواره واره شول

جانان به يې هم اودي هم به واپي په سرو شونډو
منصوره که نرې کښې دې ابيات خواره واره شول

پېښه ۹۳-۳-۲۳

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه چې ځان ستا په جمال کښې ورک شي
لکه د ستورو نور هلال کښې ورک شي

تسبې د لاسونه چې او غورځېږي
زاهد د مستو حورو خیال کښې ورک شي
زما زړګی څه لېونی غونډې دی
یار سره هم په قیل و قال کښې ورک شي
یار مې رقیب ته وی پروا مه کوه
دا لېونی به پشکال کښې ورک شي
ستا د جلوې د لیدو تاب نه لري
کنه مستې دې په وصال کښې ورک شي

د چا ځنګل ورېل کښې نه دوکېږي
منصوره د غونډې زنې خال کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا زلفې لو یول هم فنکاري ده
د چا شونډې ښکلول هم فنکاري ده

د حسینو ژړول هم فنکاري ده
د حسینو خندول هم فنکاري ده
تش دا نه چې ارمان اووژني فنکار شي
دا خوبونه تښتول هم فنکاري ده

ګوانه دا ګورې د هر چا ريزده نۀ دي
بلا زړونه درول هم فنکاري ده
یا ربه ګاه خندا کښې ووېل منصوره
ستا په شان غزل ليکل هم فنکاري ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه د کلي ماځیګر پیا تې شو
هغه منګې هغه ګودر پیا تې شو

څنګه منزل ته زر ور ورسیږم
چې نیمه لاره کښې د سبر پیا تې شو
آخر پښتون یم مېلمه څنګه وشرم
د یار غم کور کښې د ځیګر پیا تې شو
اشنا زما د سره کوز نه کړلو
د عشق پښتې مې په سر پیا تې شو
هسې نه خلق پرې خبر شي سبا
ستا د کور خوا کښې مې څادر پیا تې شو

پیا ګل منصور په جانان هرڅه بائلّه
تش د لفظونو جادوګر پیا تې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورتلو یم خو درا تلو نهٔ یمه
ځکه د یار چم ته د تلو نهٔ یمه

اختره پام کوره په ما رانهٔ شې
لا د اغیارو د سیالو نهٔ یمه

سترګو مې سترګو نه شراب څښلي دي
ساقي عادت دې د پیالو نهٔ یمه

څله مې سوره اوس په ګټو اولې
اوس دې د ذرهٔ نه د وتلو نهٔ یمه

منصوره ما باندې ازمېښت مهٔ کوه
ستا په شان دار ته د ختلو نهٔ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس که د وفا سند ري مهٔ وايا
چې شه بې وفا سند ري مهٔ وايا

يو ځل مې د زړهٔ نه ژوبا سلې دے
بيا په ته د اشنا سند ري مهٔ وايا
دا مې سرمايه ده ددې سترګي ژوند
څهٔ وايې چې دا سند ري مهٔ وايه
غلې شه ساه واخله په تول کلي کښې
جوړه شوه غوغا سند ري مهٔ وايا
ځله مې مات نه ژړه چاړې د بنه ده
ياد وي چې زما سند ري مهٔ وايا

نن ګل محي دا سې وې منصوره چې
تماکړمه رسوا سند ري مهٔ وايا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه زړګے د سترګو رپ کښې ورک شو
دا لېونے د سترګو رپ کښې ورک شو

زما د کلي ښکلا يا تې نهٔ شوه
ګودر منګے د سترګو رپ کښې ورک شو
چې زما برېښو سره رو نغښتلو
ستا مينګے د سترګو رپ کښې ورک شو
بېګاه چې ما پرېږه څله کېښوده
سُورا ستنګے د سترګو رپ کښې ورک شو
يار مې لا ګُل زلفو کښې ايښے نهٔ وو
چې پسرلے د سترګو رپ کښې ورک شو

چې ما منصور د ځانه خوږ ګڼلو
هغه لالے د سترګو رپ کښې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې مه چيچه غاښونو کښې پاګل به مې کړې
سپوږمۍ مخ پټ نکړې لاسونو کښې پاګل به مې کړې

کله زغمې شم ستا خندا د رقيبانو سره
بيا راله مه راځه خوبونو کښې پاګل به مې کړې
راته په خط کښې د اغيارو ذکر څه له کوې
پردي وطن پردو ښارونو کښې پاګل به مې کړې
دومره عادت دې کړم جانانه چې کمه رونه کړې
په خپل ستم خپلو ظلمونو کښې پاګل به مې کړې
زړګيه مړه دې منم خودا زما واوره چې
ګلونه هېر نه کړې دردونو کښې پاګل به مې کړې

ساقي منصور يمه شراب غواړم خمار غواړمه
راته روبه ماڅوڅ جامونو کښې پاګل به مې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم
"ګل"

تهٔ مې د زړګي ګل يې
تهٔ مې د پتکي ګل يې
مانه ورکېدے نه شې
تهٔ د پسرلي ګل يې

ستا وُنه چنار چنار
ستا ژوندون خُمار خمار
ستا خندا بهار بهار
زړهٔ زما بيمار بيمار

تهٔ د ليونې ارمان
تهٔ د ليونې ګل يې

څوند دې زلميتوب کوي
څوند مې ليونتوب کوي
زړهٔ په زلفو ځوب کوي
سترګې مُسکيتوب کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې غوټۍ غوټۍ
یاره ګلابي ګُل دې

سرې شونډې انارلرې
ګُل ورین رُخسار لرې
تور اوربل تار تار لرې
غاړې باندې هار لرې

ما منصور دهوکه نهٔ کړې
وه ګُله واقعي ګل ئې
ما نه ورکېدے نهٔ شې
ستهٔ د پسرلي ګُل ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پچې مې په ښه نه راځي
نوم بې په خوله نه راځي

ما درته ووې کنه
مړه هغه نه راځي
هغه معلوم دے ماته
په نیمه شپه نه راځي
مونږ ه قتل ساندې وایو
مونږ له تپه نه راځي
یاره که هر څه ووے
ماله غصه نه راځي
پښتې به مې ماتې شي خو
ستا په کوڅه نه راځي

منصوره ستا په وړاندې
خدا ښکو ګیله نه راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه

چې دې وینم ویلې کېږم چې دې نه وینم سوزېږم
زه تر کومې به سوزېږم زه تر څو به ویلې کېږم

زه د ژوند او مرګ په داسې بریده ولاړ یمه زړګیه
که ساه اخلمه قتلېږم، که ساه نه اخلمه مړ کېږم

"حسین جنت"

نن بې هر یو چوپال سوزي
نن بې هر ښځے ژړېږي
هره پېغله بې سرتوره
د سر تاج په کټ غورځېږي
د مور پلار په مخ کښې یاره
زوئے په سرو وینو لمبېږي
چې د کوره وتې نهٔ وه
هغه پېغله سرتورېږي
پښتو ن ورک پښتون تالاشهٔ
د نجیب سنگر ورانېږي
خدایه ولې، خدایه ولې
په موږ دا ظلمونه کېږي
د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسین جنت سوزېږي
هر ځائے چغې دي سورې دي
زما هر چوپال ورانېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ګُل د وطن شو خاورې
ګولۍ هاغسې چلېږي

زلمي سره ښار سره کښي
خپل وطن ته وادهٔ کېږي

نهٔ خو ډول شته نهٔ سُرنا شته
نهٔ زما پېغلې ګډېږي

د رقيب په ساز شونو
پښتون هر ځاے تالا کېږي

نو خدايه ولې، خدايه ولې
په مونږ دا ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسين جنت سوزېږي

پېښور ۹۷ - ۳ - ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د ستم په لاس وهلي یو موږ دواړه
حسینو په دردمن زړهٔ دردولي یو موږ دواړه

څه چا زموږ په غم د خوشحالۍ ټمبل وهلے
د څه چا په خفګان تل ژړېدلي یو موږ دواړه

رېبار ژو ما د یار د کور څنه پرېښودې نهٔ ده
رقیب کهٔ د جانان چم کښې کنځلي یو موږ دواړه

زما ځکښې جانان ته د جانان په ځکښې ما ته
کنځل مهٔ کړه یوبل ته نازولي یو موږ دواړه

تش نوم مو یو شان نهٔ دے په کردار کښې هم یوشان یو
منصوره یار له دربا ندې ختلي یو موږ دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو شراب څښل تا توبې اوویستې
ځکه ساقي د میکدې اوویستې

زه دې خبر نه کړم د والوتلې
څنګه په چل چلکینې دې پښې اوویستې

شیخ چې د ترکو په محفل ورګډ شه
روګوره غاړې نه یې تسبې اوویستې

غربته روک شې د لاسه هغې
راته د لاسونه کړې اوویستې

ی
تا به منصور غوندې په دار اوځړې
که دې جانان نعرې اوویستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښې

وه د کلام غیږه کښې لوے شوي یه
خوب ویښم که ته وے چې ماښې ته ځو

جیب کښې یو پیسه درسره نشته دے
هسې تش په خوله وے چې ماښې ته ځو

زه درسره لاړ باندې قدم نا خلم
څنګه ته لاړشه وے چې ماښې ته ځو

څنګه د یخنی نه ګوکله شوے یې
بیا یه راته نه وے چې ماښې ته ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څا وښل چې په سینه کښې مې ګوګل دے
دا ګوګل نه قتل ګاه ده سور مقتل دے

ته پروون سیرې کړېوان چې چم ته را غلے
څا وښل چې ستا محبوب څاوې پا ګل دے
پښنې چې سترې شوې نو زړه ته ئې وښل چې
ستا منزل ته زړه لا نور څومره مزل دے
ستا ښائست نو ورځ تر ورځه سېوا کېږي
زما عشق خو د غربت په ژرنده دل دے
ز لمیتوب ته د سرو شونډو ارمان پرېږده
دې ارمان مې ایسله اوس اخستے پل دے
دا سې کس سره په لار باندې روان یم
چې د حق غوښتنه کړمه وائې غل دے
د غزل د پېرنج تنګ د عوېداړ څوک دي
د غزل ژوندون په څا باندې غزل دے
د منصور غوندې په دار څوک زوړند نه شول
دېکوا نه اوس د عشق قانون بدل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جټ يمه ساده يم کليوال يمه
ته د ښېښ محل زه د چوپال يمه

ټول ته يوشان ټول را ته يوشان دي
ستورے يمه نمر يمه هلال يمه
اوسه پورې چل د وتو سنه راځي
زړه چې اخته کړے په جنجال يمه
اوس مې ماتې او سنله پوهه شوم
ياره باکمال ئې بې کمال يمه
پاڼې مې غېرت د تاريخ دکې کړې
نر يمه پښتون يمه ننګيال يمه
سر بېر ، ګوهوان سيرې پښې اېلې پښې
ستا مينه کښې داسې په بد حال يمه

اوکړه ما منصور باندې ز ښېښت ګله
ستا د پياره دار باندې خوشحال يمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوے کال دې مبارک شه

اوس په تلو کښې راغور ځېږي
قدم اخلي ورتاوېږي!
دجانان وېښته سپينېږي
کال په کال چې بوډا کېږي

زه به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

دا ګوګوسنه ماشوماڼے
دا بچې وسه دا خواراڼے
چې دودې پسې ژړېږي
چې ئې خوله نه راتولېږي

زه به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

چې پالش پالش نعرې کړي
ماله زړه زړې زړې کړي
په مخ اوښکې ئې بهېږي
دچا زړه ئې پرې نه خوږېږي

زه به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نری نری چاچی ئې
دا وری وری پاڅی ئې
دغنی نه چی دپېښ يي
په جامو کېښې نهٔ پېښېږي
زهٔ به خنګه ورته ووېم
نوی کال دې مبارک شه

دا چې ناست دے په بازار کښې
تولې خبرې په لویه لار کښې
څوک دد هٔ په حال خبرېږي
چې په دهٔ به څهٔ تېرېږي
زهٔ به خنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

نوے کال چې راروان دے
دې کښې مانه یار روان دے
یار چې مانه جدا کېږي
ورپسې مې زړهٔ خوږېږي
زهٔ به خنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

د منصور زړګے پاګل دے
د چا مینه کښې ګهائل دے
دم درود ېرې نهٔ چلېږي
چې په یارپسې دردېږي

زهٔ به خنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بڅې مې زړګي ته رانزدې جانان دے
په شانتې سپين د فالودې جانان دے

زړګيه بس که دومره مهٔ خوبږېږه
غبږ کښې د لبږې شان مودې جانان دے

چې دې د زړهٔ درځ طبيب نهٔ شولو
زما په خيالې بې فائدې جانان دے

پرون يې ماته وئيل را به شم
نن شوه معلومه بې وعدې جانان دے

منصوره داسې ساقي جانان ووئيل!
مُلا د نخوارې عقيدې جانان دے ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ مستي مې راوستلې شي بهار کېږي
د زړه کې وېښې به راونولم ګلزار کېږي

ستمګره یاره کله به لا درومې!
تور د سترګو مې سپینې ي انتظار کېږي

شهزادګۍ د شپړه غونډ یه ما خبر کړئ
د یوسف پښتان به حال شوم کړمار کېږي

کهٔ زمونږ کلي کېږي داسې محل نشته
چا سپیاکې دي تېلې ستاسونبارکېږي

ماته یودي لېونے یم منصور یم
فرق نهٔ کوم په دار او په دلدارکېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپ به شم زړګيه اوس به څهٔ وايم
چاچاته حالونه به دزړهٔ وايم

بيا جوړې رقيبو لمسولې دې
ياربانديې مې بد ګې کهٔ ښههٔ وايم

زهٔ چې ستا غمونو لاړ کښې پرېښودم
اوس به کُله چاته پښتانهٔ وايم

سرې وينې رواني مې د زړې شي
چاته چې داستان د بېلتانهٔ وايم

څوک چې پردی زړه کښې خبرې کړي
زهٔ منصور هغو خلقو ته مړهٔ وايم

ستا په اوليکم رنګين غوندې غزل سپرليه
زمونږ په سيمه باندې بيا راشه يو ځل سپرليه

ستا په ورتګ باندې محفل چې سپېره شوے ؤ تل
راشه روښانه که نن بيا هغه محفل سپرليه

که وي ساقي، که جام، جانان وي بې لتا سپرليه
والله چې نه کوي قرار پکښې ګوګل سپرليه

په کوم محل کمو مانړو کښې چې ستا هوانه لګي
خاورې دې شي هغه مانړۍ هغه محل سپرليه

پرون ربار چې راله ستا د راتلو زيرے راکړو
لايم تر اوسه په انتظار باندې اجمل سپرليه

د آزادۍ په ورځ ښتيه ۱۴-۸-۹۳ محرمال خېل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله پوۓ به د رقیب په چل اوول شي
چې داخل زما جانانه په مقتل شي

تا ته هله به د سېل احوال معلوم شي
چې سورې د ننه په کوګل شي

اې صابره تهٔ به څنګه صبر اوکړې
چې په ټوقو، ټوقو کښې ئې د زړهٔ غل شي

مُلا جانانه تا نه هم به جنت هېر شي
کهٔ اودهٔ چرې ته د ښکلي په څنګل شي

تهٔ اجمل پوره اجمل نهٔ یې اجمله
تهٔ اجمل به هله شي چې سم اجمل شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه منصور په زړه ملال يمه د ترکو
هم په طمع د وصال يمه د ترکو

عاشقي کښې به څوک کوم يو سوال وکړي
زه سر ښکے د هر سوال يمه د ترکو

دنياوي کار سانه نه کيږي يارانو
چې نښتے په جنجال يمه د ترکو

چې په مخ يې د ويښتو خطونه راشي
ډېر خنده په دغې حال يمه د ترکو

داچې ما راجمل د ځان په خوا کښې کښېنه
محتاجے او کليوال يمه د ترکو

زړګي غواړي لا له خونې چې مړو کښې اوسېدل
نور نهٔ کېږي زمانه ابادو کښې اوسېدل

پرېږده مهٔ کړه زړګیه کهٔ دا سخته پتا راغله
حسرت مې دے د یار تورو کوڅو کښې اوسېدل
روکېږه مُلاجانه نور دې نهٔ زور د وعظونه
د یار سره کوم به مېکدو کښې وسېدل
لږ ترس په ما اوکړه غنم رنګیه جانانه
ترڅو به زهٔ کوم ستا په کوڅو کښې اوسېدل
مظلوم باندې چې ظلم ته غیرت وائي ملګرو
ځم نور نهٔ کوم د لته پښتنو کښې اوسېدل

منصوره لیونیه ځان په یار باندې قربان کړه
کهٔ غواړې د منصور په شان زړګوټه اوسېدل

یادګیرنه: دا غزل ما د ټي وي پروډیوسر مسعود شاه صیب
طرحه: اے عشقه زړهٔ مې خوښ کړل په سرمو کښې اوسېدل په طرحه
لیکلے دو - نېټه ۱۹۹۴ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کښې چې داسې بل چې څان له یار کړم
ستا نه نهٔ شم صبر به له څان به خوار کړم

دا زما کم عقلتوب نهٔ دے نور څهٔ دي
ښکلے یار مې تل تېښ باسي زهٔ اعتبار کړم
رنګ مې زېړ وي ښنې مې رېږي په بد حال یم
ستا په ورانده چې ګل مخیه چې ګفتار کړم
چې یو ځل واوړې زما نامه وا نخلي
لږ نے یمه بیا هم دلدار دلدار کړم
بېرون تهٔ هم زما مل وې ماسره وې
فتوی کړه نن دې ولې ګنهګار کړم

منصور دې باندې خوشحال یم تهٔ کړم نهٔ چې
چې نړۍ کښې دې د ښکلو توبه کار کړم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

څهٔ پیکه غونډه کښې شپه ده
څو یار خوا کښې دے خوږه ده

ستا د زړهٔ نه به اونهٔ ځي
زما مینه پښتنه ده !!
ځم ورځم د یوې بلو مه
ستا فرقت کښې شوګیره ده
زما خُله کښې د یار نوم دے
رود شیخ په خُله توبه ده
زندګي زمونږه څهٔ ده
یو غزل دے یو ټپه ده

یار دې راشهٔ کړلو ربه
د منصور دغه ګیله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے زما زړۀ زما ځيګره څۀ شوې
زما د زړۀ نه ناخبره څۀ شوې

زۀ خو ژوندے يم ستا د مينې په نوم
د پياګې مينې نه منکره څۀ شوې
په هغې لوېه ورځ به اورکښې سوزې
وه د مونځونو سوداګره څۀ شوې
صبا به څه ځائے کښې دا پيغې آودم
اخر د لفظونو جادوګره څۀ شوې
ښشته دے پېغلې نۀ منګې په ترخ کښې
زما د خوار کلي ګودره څۀ شوې

چې دې زما په زړګي لوبې کړلې
وائي منصور چې ستمګره څۀ شوې

مياشتنې ليکوال
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ بیا څهٔ کوم د روم و شام ښکلي
خوا کښې چې مې وي د بټگرام ښکلي

چې موټره چا سره یاري نهٔ کړي
داسې اموخته شول د اسلام ښکلي

ما سره کهٔ تا یاري پیالې وه
اوس به په دنیا نهٔ وو بدنام ښکلي

مونږ خو په کنځلو کښې هم نهٔ یادیٔ
نور خو کوي هر چا ته سلام ښکلي

دا چې وعده او کړي بیا یې ماته کړي
دا منصوره دے زما د قام ښکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما ژوند"

زمانه نور زما د محبت پښتنه مهٔ کړئ
پتنګ په شان مې سوزېدو کښې مې ژوندون دے

رقیبه کهٔ هر څهٔ اوکړې صبر و لے مې ترې نهٔ شي
د دې کوڅو ملنګ یم د دې کوڅو کښې مې ژوندون دے

زما د لېونتوب به درته څهٔ اووېم جانانه
نهٔ مړو کښې حساب یم نهٔ ژوندو کښې مې ژوندون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ ئې شم چې ور کوي هغه شې غواړي
مانه مې زړګې د چا زړګې غواړي

اوس به ښځهٔ په نره مزدوري کوم
ګل چې اوسېدو له کورګې غواړي
دا ستا په دولت ستا په محل نهٔ ده
مينه صفا زړهٔ صفا تن دې غواړي
وينه د زړګي دې پرېنه او شيند به
څوک چې په خپل کلي کښې سپرلې غواړي
څنګ به يارانه ورسره او پالم
هر ماښام چې خوله کښې رنګې غواړي
سل ځله مې او باسهٔ د زړهٔ نه خو
نهٔ صبرېږي بيا هغه سرې غواړي

ژوند ئې ورله ټول خاورې ايرې کړلو
او ګوره منصور ته بيا هغې غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په یارۍ کښې بلا زړونو لمبې واخستلې
د بلا خلقو ایمانونو لمبې واخستلې

ځان ته په کمه خُله مالیار وايي زه بوے نه شوم
چې دې ګلزار کښې سروګلونو لمبې واخستلې
ته خپل محل خپلې بیانۍ کښې خټک خوشحاله ووسې
زمونږ د خوارو ګرېوانونو لمبې واخستلې
په تاسو هېڅ نه کړي اثر د ښارېږي درده خلقه
زما کابل کښې چوپالونو لمبې واخستلې
مخ په نقاب کښې پټوه ناترسه ظلم مه کړه
ستا په لیدو نخو نظرونو لمبې واخستلې
ستا د وصال په طمعه طمعه په ماخته ووته شول
په ژوبل زړه کښې پرهرونو لمبې واخستلې
چرته به ناستې وې قیصې د درخانۍ به کوې
کوڅې پرتې دي تنورونو لمبې واخستلې

عجیبه کار دے چې په تا هډو اثر نه کوي
د منصور آه سره دارونو لمبې واخستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څومره ساده توب کښې دې هوښيار کړمه
ګله ! تا د ښکلو توبه ګار کړمه

راشه چې نن دا خبره سپينه کړو
زه به دې ترکمې انتظار کړمه
ما ته جوړه دپاسه پاګل نشته دے
تل په غنم رنګو چې اعتبار کړمه
کمه بې رُخي ئې درته اوستايُم
کم، کم ستمونه به ئې شمار کړمه

ما ته ئې خپل ګناه په ګوته نه کړلو
زه منصور ئې بې ګناه په دار کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېږم ماپورې کړې اعتماد دې
خبر نهٔ وم چې بُلبُل نهٔ دې صیاد دې

بې له تاسه سکه کور بغېر د مُوره
ستا په سرخوچې دزړهٔ چو پال آباد دې
زهٔ چې ستا کوڅې ته راشم په قرار شي
ویر ژړلې زړهٔ مې هر ځائې کښې ناښاد دې
چې دا نهٔ وي پښتو څهٔ پښتانهٔ څهٔ کا
پښتنو کښې نو د کار شي اتحاد دې
هیڅ اثر پرې زما آه و فغان نهٔ کړي
زما مخکښې زما چپل اشنا شیداد دې

وه رېباره نن پاګل منصور ته وایه
ستا د لاسه مې ژوندون تباه برباد دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر به شي په خپلو کړو پښېمانې قاتلانې
ترڅو به ارمان وړني قاتلانې، قاتلانې

نازونه قاتلان او ادا ګانې قاتلانې
ژوندے ارمان مې وړني خنداګانې قاتلانې

منت درته کوم ګورے له مانه لرې نهٔ شي
زړګے مې خوښوي ستا سو پشانې قاتلانې

اثر پرې سته ګلابه زما آه فغان نهٔ کړي
بوځي مې قتلګاه ته بې ايمانې قاتلانې

منصور د دار په سر چغې وهي او وايي وائی
د دې نه سپوا نشته سزا ګانې قاتلانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادان زړګې مې ستا دیدار غواړي
بیا سوزېږه پـه سُور انګار غواړي

مُلا صیب شا به دم درود روښا یه
نیسل د تورو زلفو مار غواړي

سترګې یو ځـُل روزړګې یل ځـُل واڅي
زړګې قرار سترګې خُمار غواړي

په غوښتو نه په رخستو به کېږي
څوک چې په خپل کو رکښې اختیار غواړي

لېږ ورته اوګوره رسۍ پـه غاړه
منصور د دار پـه سر دلدار غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دزړهٔ په کور کښې مې لټولې ګله چرته کښې وې
ما دخپل درد سندرهٔ کولې ګُله چرته کېنې وې

ستا په سر وایه ما د کوم ازمېښت نه تېښته کړې
دنیا مې نه ته مې خپلولې ګله چرته کښې وې
ټیکه بنګړي پانزیب مې واچول وربل مې خور شو
ماته راستولې وې همزولې ګله چرته کښې وې
قسم د مینې په پاکیزه مقدسه نامه
ما په قدم، قدم یادولې ګله چرته کښې وې
زهٔ بیونے ووم د وفا په مطلب څهٔ پوهېدم
جامې مې ستا کوڅه کښې شلولې ګله چرته کښې وې

منصوره پرېښه د دیوې خبرې راکړه ځواب
چې په مائې خاورې امبارولې ګله چرته کښې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داچې نهٔ دې د رڅې څواله غټې سرې دے
خوار زړګیه جوړې ستا خوښ شوے دے" دے

د جانان مخ ګلستان بریتې ئې ازغي دي
د ګلاب په شان ئې یو یو اننګے دے

پښتون یاره د دې خبرې مهٔ کړه
وخت په منډه روانه زغلي ګړندے دے

څهٔ کهٔ عمر ئې اویا کلونه تېر شهٔ
لا څو فکر د بزمي بابا زلمے دے

زما بدي شي رو څوا څوا ته مې کېږي
دا منصور څو عجیبه شان لیونے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګو بس کړئ د وفا سندرې خله وائ
دلته د مینې او ښکلا سندرې خله وائ

زه خوزړه سړی یم یارانو په قلارۍ پرېږدئ
ماته د جام او د مینا سندرې خله وائ

په داسې رنځ باندې اخته یم چې طبیبانان دې
د درد، پرهر او مسیحا سندرې خله وائ

رندانو نوش کړئ سره مې خوږ مازغه مې مه خوږوئ
خمار، خمار یم د آشنا سندرې خله وائ

زما په ژوند چې منصور نوم په تاسو بنه نه لګېد
زما په مرګ باندې زما سندرې خله وائ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم رنګ دے که تور دے او که سپین دے
ماته ځ یو د یوسف پشان حسین دے

دا زمونږ د باغ غوټۍ په فریب وژني
د مالیار لباس کښې راغے څو ګل چین دے
څه پرون څو باران لا روه کښتې کړې
اے ربه باره نن به راشي اسمان شین دے
خاورې ژوند کښې د مستۍ سندرې وایم
دا سبق راته ښودلے اباسین دے
ما پرون وېل چې نوم به مې ترې هېر شي
لا تر اوسه ورته یاد دے یار زهین دے

د اشنا د خلې کنځل ته چرته رسي
که غزل د منصور ځ خومره رنګین دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان په سترشو د کوره بهرنهٔ را وځي
کهٔ د رقیبو د ېیغوره بهرنهٔ را وځي!

ستا اواز پېغلې ښې د ملنګۍ مهٔ کوه
روک شه رقیبه سپکه سپوره بهرنهٔ را وځي
د ښار ماښام د لوګو ډک بازار زمانه لګي
هغه د ښار د لوګو شوره بهرنهٔ را وځي
زما مثال لکه د مرۍ دے دیارمینه کښې
سرے په خپله د خپل کوره بهرنهٔ را وځي
دا یو ویشتمه صدی څهٔ کهٔ دوه ویشتمه راشي
خو پښتنه ګورے سرتوره بهرنهٔ را وځي

ساقي وېل چې دا منصور راته پاګل ښکاریږي
په رضا څهٔ کوي په زوره بهرنهٔ را وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مې ارمانونه ستا کاته وړني
هم مې ستا قاتلې سترګې زړه وړني

خدائے خبر په روئ بانډې چا څه اوکړل
ګوره پښتنو ته پښتانه وړنې
تا چې مې یادونه زړه کښې ووړلے
کوم پښتون په کور میلمانه وړنې
تاکه د زړه راز ووے په دار شولے
مایه هم د یار په طرف تله وړني
تا ته ګناه نشته دے پروا مه کړه
ما څو دا خپل زړه دا خپل ماغزه وړني

څه کنه هغه څو انا الحق ووې
ما څه کسې ما منصور په څه وړني

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سمن"

د انور سید چراغ لور

خدائ دې لويه کړه بلبلې
مور او پلار ته نازولې
د طارق په مينه مستې!
د بخښو د زړه غندلې!
د بابا په ځنګنې ته هم
فرښتو نه ښکلې ښکلې
کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې او سېدلے

اے روښې اے نازنينې!
اے سمن اے ګل رنګينې
ته په خپله يې ستکه پېنه
بيا جامې مه اچوه پينې
د بابې د زړه قرار يې
د انور د بدن وينې
کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې او سېدلے

بخښو تا ته خوشحالېږي

چراغ ستا نه چاپېرېږي
ګلان ستا په خوا کښې خاندي
سپرلے ستا طرز ته ګورېږي
اے ستمن دهر چا زړه کښې

بس دا یو حسرت وسېږي

کاش که ستا پشانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

ته یو ګل یوه غوټۍ یې

یو حسینه لونګۍ یې

د حسینو نه حسینه

د رنګ کلي شهزادګۍ یې

ستا خندا سره سپرلے شي

څه عجیبه ښنا پېرۍ یې

کاش که ستا پشانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

اے زما د زړه مسګرې

اے ستمن اے جادوګرې

ستا تصویر د مینې جوړ که

اے د مینې انځورګرې

ستا منصور په تا قربان شه

اے روښرې اے جادوګرې

کاش که ستا پشانتې ګل هم

زما کور کښې اوسېدلے

دي نخواږه خواږه مي د قيصې خلق
څه رنګ دي لا ستا د ښارې خلق

تا چې مې ريبنې ريبنې ګريوان ګنډه
وو په تماشه ټول د محلې خلق
ته چې ما سره په څنګ کېنې او دېږې
يم حيران په څه اخلي لمبې خلق
يو رقيب خونه دے چې به پوے شي
څنګ به پوهوم دې د کوڅې خلق
يو ارمان ئې دوي له پوره نه کړلو
څله کړي خدايا نو ته سجدې خلق
دا راته د حورونه خواږه دي زيات
دا زما د کلي بې اسرې خلق

مرګ نه د منصور روستو به او ګوري
هر ځائے کښې ئے او ستائي نغمې خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت تېرېږي نه خپل کور کښې په ترخې خُلې
شي تمام جهان خوږ لے په خوږې خُلې

هر يو کس به ستا د ظلم مخ نيوے کړي
وه ظالمه ته به چا چاله تېرې خُلې
آه زړګيه تا رښتيا وې زه پاګل وم
بې دستوکه نه سمېږي دا کږې خُلې
د انصاف طمع به څنګه ترېنه اوکړو
چا چې کړې زمونږ په وينو باندې سرې خُلې
زه د لاډو باډو پرېوتم زړه مست دے
نه هېرېږي مې سرې شونډې او وړې خُلې

چې ښائسته ګلاب مستي کړي زړه کښې وايم
کاش چې ښکل ئې کړم منصوره په دې خُلې خُلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لږ شانتې صبر اوکړه"

نن تور کارغه چې د بلبلې د پاسه کان کان کول
نن چې ستړکې مې خوړلې د ډرشل د پاسه
ماته څه پته وه جانانه چې به ته را درومې
ما خو نه سر درته کوږ کړے نه مې لاس ونیولې
زه خو لا هاغسې د بوال باندې څوپیا کې تیم
خوږه جانانه د وفا په خاطر صبر اوکړه !!
ته ورشه کښېنه د چنار لاندې شپېلۍ غږوه
زه به جامې اووینځم ځان له به ګمڅې اوکړمه
ته په شپېلۍ کښې غږوه مې د ښائست سندرې

زه به غویان پټې ته بوځمه ګیا به راوکړم
ته را پسې روستو چوکه په لاس رامنډې وهه
په شنو وابنو کښې به اوده شو غوان به موږ اوترو
ته به شپېلۍ غږوې زه به دې ستا ګم تېرو کښې
څو
لږ شانتې صبر اوکړه دا سوپیا کې بره کېږ دم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ پوهه نهٔ شوم خوار نصیب دې راله څله راکړو
خوار خودي کړم ذهن ادیب دې راله څله راکړو

چې دې مئین کړم ستا مننه خو تپوس کوه مه
په محبت کښې د رقیب دې راله څله راکړو
بېګا د مونځ نه پس یو خان دُعا کښې داسې وویې
شاهي وطن کښې د غریب دې راله څله راکړو
هم مې ارمان قتلوې هم مې پرهرونه چیړې
قاتل جانان، هوښیار طبیب دې راله څله راکړو
دلته شراب او څښم که واورم د خطیب خبرې
خدایا یو ځاے شراب خطیب دې راله څله راکړو

مُلام کړې ناسته د رقیبو په ټولې کښې ربه
منصور حیران یمه حبیب دې راله څله راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ ستا خوښ نهٔ یم ستا د غم خوښ یمه
بغیرلتا د ټول عالم خوښ یمه

ستا په سر هرچاله ښیګړه کوم
ځکه خو زهٔ دې د ټول چم خوښ یمه

مانه بغیر په چا ستم نهٔ کوې
خو زهٔ ئې هم په دې ستم خوښ یمه

قسم دې کړې مانه نهٔ جاروُځې
غرُبته زهٔ دې جوړې سم خوښ یمه

چې د رقیب په سر ځهٔ وېښلے نهٔ شم
منصوره ځکه د صنم خوښ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل یې کړم خو قاتلانې نه شوې
سترګې په خپلو کړو پښېمانې نه شوې

چې د هغه نه مې ځان او نغاړلو
ښپې يرغندړو په ډله روانې نه شوې
زړه مې بوډا شه نظر کار پرېښوده
مراوې د ښکلې اداګانې نه شوې
ما هر قدم ستا د قدم پشان کړو
افسوس دے ته زما پشانې نه شوې
زندګی څه کوې ځوانې ختمه شوه
ختمې دې ياره سزاګانې نه شوې

منصوره هسې دې ځان روباسځلو
د محبت لارې روښانې نه شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بنګي مې په مخ باندې راماتې شوې
ته چې د وفا لاره کښې پاتې شوې

اوس به د مُلا د خوانه پاسمه
بیا د محبت سندرې زیاتې شوې

ما چې پیکښې خاورې په سرنوستې وې
نن هغه کوڅې زمانه پاتې شوې

ته یې ځلا کړه لو نحو مجبوره شو
او بنګي چې اشناته ننواتې شوې

کړې منصور خبرې د رقیب د چم
ځکه یې حوصلې د زړه میراتې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ گنهګار یم ما ګناه کړې ده
چې مې ګل رنګ سره وفا کړې ده

زهٔ د هر چا په غم شلګی وهم
هر چا زما په غم خندا کړې ده

ما ته یې خبرې د ځواني مرګ کړې دي
ما ورته تږول عمر دُعا کړې ده

اوس را له سر باندې لاسونه راښکي
چا چې زمونږ د سر سودا کړې ده

ځنګه په دار یې خېژوي اوګنه
منصور خو هاغه ګناه بیا کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګے مې نهٔ ډکېږي د بیاره اوس په دې کلي کښې
زړګے به څهٔ اوسېږي نشته دے زړګے کلي کښې

چې ستا د ښار په دروازو باندې ننه شومه
ما نه شو پاتې هغه شور هغه منګے کلي کښې
یار ته سلام نه پس د بیاره درسې ووایه چې
نغېر لښتانه ایسار بېنې نه سپرلے کلي کښې
ستا انتظار باندې به ژوندې ستا په کوڅه کښې تېر کړم
زمانه نهٔ دے پاتې هغه پوله پټې کلي کښې
صبا په لوټے سفر روان یم مروره یاره
او ګنه دا مې اخري ماخېګرے کلي کښې

زما یقین دے څکه نهٔ د رحم منصوره یاره
د یار غمونه به مې زړ کړي لړونے کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د سرو شونډو ارمان به مې پاګل کړي
ډېره زړه دې چې نادان به مې پاګل کړي

څکه نهٔ د رحم اشنا زما یقین دے
ستا د کلي ماشومان به مې پاګل کړي

زهٔ بے څښکه پوهوم نهٔ پوهېږي
دا ساده باده جانان به مې پاګل کړي

لږ په ده باندې هم رو څښنه چې نشه شي
ساقي جانه ملاجان به مې پاګل کړي

څهٔ پاګل زړګي پاګل کړمه منصوره
څهٔ پې مخي د جهان به مې پاګل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ شاعریم د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زهٔ په ځوانۍ دل کړم د وخت ژرندې
خو زهٔ اوس هم د جامونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادیږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
چې مدام را سره ستا په ځائے یو ځائے وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون را له ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
مارو تا چې پکښې یو وو کهٔ هغه وي
زهٔ په ویښه د خوبونو طلبګار یم

پروا مهٔ کوه رقیبه یو ځل نهٔ دے
زهٔ منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نکه ماشوم چې بنـاریه کښې ورک شي
داسې مې زړه ستانندازه کښې ورک شي

چې دګل مخې مخ ښته او ګـور مـه
زما دړدونـه پـه سینه کښې ورک شي
چې ستا د زلفو په ځنګل کښې ورک شم
نکه مبلمه چې توره شپه کښې ورک شي
مونږه چې او ښنو ته یـله خودکښې راشو
زاهـد چې او ښنې میخانه کښې ورک شي
بیا ورسره تاله وفـانه بنـائي
زما رقیب چې ستاکوڅه کښې ورک شي
د نوي دور دیاربـه څـه او وایـم
راحت کښې راشي په غوبمه کښې ورک شي

د منصور یاربه څو په زړه کښې وي ستا
خلے چې زور شي مقبره کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک نهٔ شي

ګل د دواړو سترګو تور، کړه چې ورک نهٔ شي
یا ئې ګُل غوندې سمسور کړه چې ورک نهٔ شي

په صحرا باندې روان ئې د یار غم دې
یا سندره کړه یا شور کړه چې ورک نهٔ شي

وه رېباره دا زما دا شناکور دے
ورته دوه سترګې څلور کړه چې ورک نهٔ شي

زړهٔ وی خبر کهٔ هر څهٔ ورک شول پروا نشته
د یار غم په اوښو سور کړه چې ورک نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دې د سپينې مينې تور وانخلي
ذره به مې ستا په ذره کښې کور وانخلي

پام کوه ستر کو له زور مه ورکوه
د ذره دنيا مې چرته زور وانخلي

دده په مړ وجود به څه تبر بن يې
چې يې قدم په څوا د کور وانخلي

دلته به څنګ غريب په خېټه موړ شي
چا نه روپۍ چې قرض پور وانخلي

د نوي دور ښکلي به خپل دې کړي څو
ستا په سر هيڅ چرې به تور وانخلي

بيا څو منصور نه دے دروغ به وائي
ګل نه چې بيا مې خُله په زور وانخلي

په کومه خُله به ځان ته وائي منصور
چې ستا په مينه کښې پيغور وانخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار سینه خُله منه ده
زما مینه هم زمنه ده

د بوسي سوال مې تري وکړو
یا غږ نهٔ کړي یا کنهه ده

ما به غرق ما به تباه کړي
چې عادت په چینه ده

یو ما بڼ ته ختے نهٔ شي
بل دي یو یو سر پنه ده

ستا د زلفو د باد وړاندي
د منصورِ مینه بنه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه په کور کښې یار ساتم خو لیونے نه ساتم
صفا ئے وو سېل چې نور په زړه کښې دے نه ساتم

بغېر د یاره چې په ما باندې د ځانه ګران دے
رقیبه زه د زړه په کور کښې بل سړے نه ساتم

د جانان کوڅو کوڅو بربښو سره اونه نخلي
د دې د یرې نه په پوزه مېخکے نه ساتم

تا سره مینه کوم مینه درنه غواړم ګله
د زړه په دشته کښې د بغض بوټغلے نه ساتم

ما د منصور نه چل زده کړے دے غرور نه کوم
تندے مې روڼ وي چا ته وران ویجاړ تندے نه ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ زمايه نوم شرمېږې زهٔ خوستايه نوم بدنام يم
داسې هېر به دې کړم ګله، څنګه تاته چې ګمنام يم

زما ځان کښې د زړهٔ سره دا عادت چې شانه خوښ دے
چې د ښکلو صفت کېږي ورته ناست په احترام يم

ساقي نيست دې راته خراب دے کهٔ اوبو کښې نشه نشته
څنګ چې ومه په يو څاڅکي ساقي هاغسې په جام يم

ستا د مينې پر څخ تګ دے په مزه مزه روان يم
هر قدم ټکرې خورمه، غورځېدلے ګام په ګام يم

نهٔ منصور خفه کومه نهٔ جانان نه صبرېدے شم
سحر تاته په سجده يم د اشنا چم کښې ماښام يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې مانه نهٔ هېرېږي لا تر اوسه
په زړګي مې راوربېږي لا تر اوسه

ځواني ختمه پټ پټهو نه ختم نهٔ شو
زما يار مانه پټېږي لا تر اوسه

پوره کال تر منځه تېر شو ځلا نهٔ شو
خوا کښې غلې مې تېرېږي لا تر اوسه

محبت کښې د وصال پښتنه مهٔ کړه
ارمانونه مې قتلېږي لا تر اوسه

دے
يم حيران چې منصور روغ دے که پاګل
بې وفا پسې ژړېږي لا تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد چې د چا ګو ګل ته ونهٔ رسي
هغه به ستا وربل ته ونهٔ رسي

چې خپلې پښې ځان پسې خپله راښکي
چرې به نېد منزل ته ونهٔ رسي
رووایه ماله به خوب څنګه راشي
سر چې مې ستا څنګل ته ونهٔ رسي
هغه به څهٔ سروي کم عقله یاره
چې ستا په نوم مقتل ته ونهٔ رسي
شرط پرې کېږد و رشنا زما غزل چې
ستا دې خلې کنځل ته ونهٔ رسي

مرو به شي ستا د محبت نکات چې
ستا لیوني اجمل ته ونهٔ رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان به څپله د ايرو غونډې ايرې کړې
وه زړګيه چې د ښکلو تذکرې کړې

په آسمان باندې وريځې راخورې شوې
که حسين په سپين جبين زلفې خورې کړې

ځکه روس د غنم رنګونخوا کښې ګرځم
د جهان ښکلو رشتې راسره پرې کړې

چې په ښکلو پسې ګرځي ښکلي غواړي
لېونيه مابه زر، ذرې، ذرې کړې

ملا وصيل شابې دا بل منصور په دار کړې
چې جماعت کښې مې صنم، صنم نعرې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هاغه زوړ اشنا دي یم"

څنګه روس مې پېژني
ښه په غور را وګوره

هغه زوړ اشنا دي یم
موږ چې پټ پټ تو نې کړو

تا نه چې ورک شوی وم
ما نه چې ورک شوی وې

روس دې خیال کښې را غلمه
ستا جوړې یادېږي نه

هاغه د روژو ما ښام!
موږ چې الله هو به وې
بره د حجرې په ګوټ
موږ دواړه چې ناست به وو

څنګه روس څه پوهه شوې
روس درته دریاد شومه

پاسه را ترغاړه شه
وه مانه روک شوي یه

هاغه زوړ اشنا دي یم
هاغه زوړ اشنا دي یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قابل

چې د چا زړهٔ ورته زړګی نهٔ ښکاري
هغه سړے د سوزېدو قابل دے

چې هر یو ښکلي پسې چې، چې کیږي
زما زړګے د سوزېدو قابل دے

اناالحق

یو ویشتمه که يې که هم انا الحق ووي
په قسم چې به يې چېټ خلق په دار کړي

منصور هاغه منصور نهٔ دے لېونیه
چې بے ستا غوندې کښېنې جېټ خلق په دار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلیا شوم نهٔ کړم سنګ، مني روکنه
ماپه خپل ځان پتنګ، مني روکنه

بغېږ له تانه څنګه وه جانانه
د زړهٔ محفل مې رنګ مني روکنه
چې ستا کوڅه پرې ګل ورینه شوله
زما د وینې رنګ، مني اوکنه
ماپه د هلي هم باچاڼي کړې ده
زما د تورې شرنګ مني وکنه
چې راګوزار شوم یارخندا کښې ووې
څنګه دسترګو جنګ مني اوکهٔ نه
ږې پښتو کس مولار کښې څنګ پرېښوهٔ
زموږ پښتو او ننګ مني اوکهٔ نه

دا خو مني چې زهٔ منصور ملنګ یم
په ځان زما قلنګ مني اوکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن په نوم

وطنه ستا د دنګو غرونو نه زار شم
ستا د صحرا ستا ځنګلونو نه زار شم
ستا د وګړو سپينو زړونو زار شم
ستا د زلمو د همتونو نه زار شم

له تا لوګے له تا قربان وطنه
په ما درد وطن نه ګران وطنه

زه ستا په خاوره زيږيدلے يمه
زه ستا په خاوره لويږدلے يمه
ستا په نوم هر چا پيژندلے يمه
تا په قدم قدم کتلے يمه
وطنه
مونږ يو په تا باندې ودان
سمسور دې ستا وي ګلستان وطنه

زه ستا صحرا په لندن نه ورکوم
خيبر په ملک د دښمن نه ورکوم
زه ستا کوڅه په ګلشن نه ورکوم
ښيښې د بل په وطن نه ورکوم

رسوم دې برغ دې ترا سمان وطنه
او چت دې ستا وي مدام شان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هره لاره امریکه ده ماته
د جنت لارخو ستا کوڅه ده ماته
چې هره ژبه دې خوږه ده ماته
د رقیب څکه ستر که سره ده ماته

سنده او بلوچ، پنجاب افغان وطنه
ماته دې ټول رونه یو شان وطنه

که ستا تور غر دے که بولان دے
که تاتره که کوهستان دے
که ستا شند ور که ستا بولان دے
ماته خو ټول یو پاکستان دے

ستا لوګے به کړم خپل ځان وطنه
اے د اقبال خوشحال رحمن وطنه

ستا په نوم هر ځائے کښې مسرور یم
تا ته معلوم یمه مات‌شوے یم
په تا باندې سر منصور یم
ټوله نړی کښې مشهور یم
زما خو دغه دے ارمان وطنه
چې دې داوینې کړمه ځوانان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله باندې خپل کور کړلو وران زما زړګي
پېدا نۀ کړو دیار زړۀ کښې مکان زما زړګي

مګرو په خوبونو، په خیالونو کښې مُدام
ښکل کړې د جهان واړه خوبان زما زړګي
دېدن له دې اشنا په ویراتو ګوره ډېره دے
پر ښو دے ستاد یاره ګلستان زما زړګي
زما دا پښتنه ساده باده مینه ملګرو
لاهو کړه په ښائستو د ټول جهان زما زړګي
زما اشنا نادان دے په یوه باندې پوهیږي
بېلے دے بېتے په خپل ویران زما زړګي

زما منصور زړګي د دار رسۍ په شونډو ښکل کړې
بېلات کړے د عشق په کوم میدان زما زړګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فطرت د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زه په ځوانه ځوانۍ دل کړم د وخت ژرندي
خو زه بیا هم د جامونو طلبګار یم

تورو زلفو دې ژوندون ماله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم

د رقیب سره جنګونه مې یادېږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم

ما او تا چې پکښې یو وُ که هغه وي
زه په ویخه د خوبونو طلبګار یم

چې مدام ما سره ستا په ځائے یو ځای وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم

پروا مه کوه رقیبه یو ځل نه دے
زه منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د وحشت په تورو شپو کښې سحرونه لیدو
یار مې د کلي په کوڅو کښې سحرونه لیدو!

د یار د هجر په دیوه باندې مې ځان اوسېړه
لکه پتنګ مې سرو لمبو کښې سحرونه لیدو.
ما ته د ژوند د بنګلا څهٔ پته ده څهٔ ته وایې
ما زندان تورو تیرو کښې سحرونه لیدو
په سپین رخسار باندې یې زلفې لکه شپې خورې دي
ما مې د یار په اننګو کښې سحرونه لیدو
بېګاه مې خوب کښې د رقیب ګرېوان تار تار کړو ګله
چا په ریبنو ریبنو جامو کښې سحرونه لیدو
موږ ته ټکې د ژوندون په هر ډګر رنړوې
موږ ته په دې سپېرو تندو کښې سحرونه لیدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصیّت منصور

ځي کله مړ شمه زهٔ
نو ما په خاورو ښخ کړئ
کهٔ سوزوئ مې کله
مهرباني اوکړئ دا
زما د تن نه زما زړګے روباسئ
کهٔ بيا سوزېږمه زهٔ
خېر دے پروا نشته دے
روباسئ زړهٔ مې څکه
زما خوږ دو سترګو
چرته هغه اونهٔ سوي
چې مې په زړهٔ کښې اوسي

دا وصيت دے زما
دا وصيت دے زما

يادګيرنه: دا پوره آزاد نظم ما د اردو ژبې د يو نظم په خيال کښې ليکلے دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره

خلق وریږي تلي په اوښ به یې سوره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سنبال کړے دے

روس به مېلمنه راوړي زهٔ د پرخو شحالیږ مه
زهٔ د خوشحالۍ نه په جامو کښې نهٔ ځیږ مه
مخکښې به جنجیان وي اوښ به روستو کجاوه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سمبال کړے دے

کله مېلمنه چې زمونږ کښېنوي پالنګ کښې
ناستې سهیلۍ به ورسره وي سنګ په سنګ کښې
څوک به ورله توره چاے، څوک به ورله شنه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سمبال کړے دے

وائي د تهوپۍ منصور ناوې خفه کیږ ه مه
روس به د پر عالم راشي غلې شه ژړیږ ه مه
تاله به کوسۍ او مېږ ماله به سهره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سمبال کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل منصور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library